

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 46132-05-21 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המבקש

יהודה גמליאל

ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי, סגגוריה ציבורית

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רינת יצחקי, תביעות תל אביב

ה ח ל ט ה

בקשה לשחרור תפוסים (רכב) לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: פקודת סדר הדין הפלילי) (להלן: הבקשה); המשיבות הן מדינת ישראל, ומשי גמליאל, בת זוגו של המבקש (להלן: המשיבה 2, או משי גמליאל).

העובדות

1. ביום 25.10.2020 הורה בית משפט השלום בתל אביב (כב' השופטת יהב) על תפיסת רכבה של משי גמליאל (להלן: הרכב), בהתאם לסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי; בית המשפט קבע, בין היתר, כי על המשיבה 2, ועל כל אדם אחר המחזיק בכלי הרכב, למוסרו באופן מיידי למשטרה; עוד נקבע כי משרד הרישוי ירשום עיקול על הרכב, ונאסרה פעולת שינוי בעלות בקשר אליו.

2. בהמשך, הוגש כתב אישום נגד המבקש במסגרתו יוחסו לו עבירות של נהיגה פוחזת ברכב לפי סעיף 338 (א) (1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (4 עבירות) לפי סעיף 275 לחוק, נהיגה בשכרות לפי סעיף 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), נהיגה תחת השפעת סמים לפי סעיף 62 (3) לפקודת התעבורה, נהיגה כשברמזור אור אדום, לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר, לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי, והחזקת סמים לצריכה עצמית לפי סעיפים 7 (א) ו-7 (ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 46132-05-21 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 20.10.2020 נהג המבקש ברכב, "כשבגופו מצוי סם מסוכן או תוצרי חילוף חומרים של סם מסוכן" מסוג קנבוס, כשבתו בת השבעה חודשים יושבה במושב שלידו (הקדמי) ב"סל-קל", כשהיא לא היתה קשורה לסל-קל, ואף הסל-קל עצמו כלל לא היה קשור למושב הרכב.

המבקש נהג לפני שוטר אשר היה רכוב על אופנוע משטרתי; "באותן הנסיבות", כך כתב האישום, ביצע המבקש סטייה חדה ימינה אל שול הכביש, והאיץ את רכבו; השוטר החל בנסיעה אחר המבקש, והוא המשיך בנסיעה על השול במהירות ו - "ביצע סטיות ימינה ושמאלה, תוך שנסע גם על שטח הפרדה".

כתב האישום ממשיך ומתאר את נהיגתו של המבקש, בין היתר בכך ש"הביט הנאשם (המבקש) לעברו של השוטר, ואז הסיט את הרכב ימינה, הגביר את המהירות, והמשיך בנסיעה. בהמשך, חלף השוטר על פני המבקש, ועצר את התנועה באופן מוחלט. המבקש "חלף על פני הרכבים, תוך כדי הטיות בין נתיבים", והגיע אל השוטר.

בהמשך, לא שעה המבקש לקריאותיו של השוטר לעצור, והמשיך בנסיעה לעברו "תוך שהשוטר הולך לאחור על מנת שהנאשם לא ידרוס אותו".

עוד מתאר כתב האישום כי שוטרים נוספים ביצעו חסימות בכבישים על מנת לעצור את המבקש, וביקשו ממנו לעצור, "אז סימן הנאשם (המבקש) לשוטר (אחר) בראשו בתנועת שלילה, ניגח רכב שהיה לפניו, על מנת לפלס לעצמו דרך הימלטות, והמשיך בנסיעה...".

בהמשך, החלו שוטרים בנסיעה אחרי רכבו של המבקש, שנסע בשטח עירוני בניגוד לכיוון התנועה, ואף חצה צומת ברמזור אדום "תוך שגורם לרכבים אחרים לעצור בפתאומיות על מנת להימנע מתאונה..."; בהמשך "ניגח המבקש רכב אחר בכך שפגע בו מאחור וגרם לו נזק".

לאחר שהמבקש נתפס, הוא "השתולל, סירב למעצרו ודחף את השוטרים", כמו כן, החזיק המבקש ברכב כ-18 גרם סם מסוכן מסוג קנבוס.

4. המבקש טען במסגרת הבקשה כי "תמו פעולות החקירה ואיסוף הראיות בעניינו", וכבר הוגש נגדו כתב אישום. משכך, לשיטת המבקש, "התכלית שעמדה בבסיס התפיסה התאיינה". המבקש טען "למעלה מן הצורך", לשיטתו לפחות, כי: "קיומו הפיזי של הרכב אינו נחוץ להוכחתן של העבירות המיוחסות לו, ובנוסף לא עולה כל חשש כי שחרורו של הרכב יביא לביצוע עבירות נוספות – האישומים בכתב האישום מלמדים על מקרה חריג וחד פעמי שאינני מעיד על שימוש מגמתי ברכב לשם ביצוע עבירות".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 21-05-46132 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

המבקש ציין כי "הרכב הוא רכושה של המשיבה 2", וכך: "גם כאשר נהג המבקש ברכב, הוא עשה כן על פי רוב כדי להסיע את המשיבה 2 לעבודתה או כדי להסיע את בתם הפעוטה"; עוד הוסיף המבקש כי תפיסת הרכב "מערימה קשיים" על המשיבה 2, שעליה להתנייד עם פעוטה.

5. בדיון שהתקיים ביום 27.6.2021 אמר בא כוחו של המבקש כי: "שמעתי את הצעתו של בית המשפט לקבל חזרה את הרכב¹ במה שבית המשפט רואה כתנאים מקובלים ואני דוחה בנימוס את הצעתו, שכן המצב אינו מקובל כאן והתנאים המקובלים הוא להפקיד... לשאלת בית המשפט כמה שווה האוטו, אולי 140,000 ₪. הם לקחו הלוואות".

6. בדיון הבא, שהתקיים ביום 4.7.2021, הפעם במעמד שני הצדדים וכאשר עובדות כתב האישום **דלעיל היו ידועות לבית המשפט**, חזר בא כוחו של המבקש על טיעונו ואף הוסיף כי המבקש סובל מ"פוסט טראומה".

עוד בדיון, פנתה המשיבה 2 אל בית המשפט ואמרה, בין היתר, כי: "... מה שהיה לו זה היה לפני מעל שנה. אלה דברים שונים. חצי שנה. עברו מאז הרבה דברים ואני אצטרך לנהוג אם הוא לא יוכל לנהוג. אם תאשרו לי את הרכב, אני אנהג כמובן. זה רכב שלי".

7. במעמד הדיון טענה המשיבה כי בתסקירי שירות המבחן בהליך המעצר אשר למבקש, נכתב, בין היתר, כי בת זוגו של המבקש, המשיבה 2, "מתקשה להוות גורם סמכותי ומציב גבול, ניכר כי מתקשה למנוע ממנו שימוש בסמים, או כניסת חברים שמשתמשים בסמים בביתם, מביעה עמדות מקלות באשר לשימוש בסמים"; מתסקיר מעצר אחר עלה, כי שירות המבחן הזמין את המבקש לבדיקת איתור סם, ו - "הוא הגיב בתוקפנות רבה וכוונתו להמשיך לצרוך בסמים". התובעת הוסיפה כי מחומר הראיות עלה, ביחס למשי גמליאל, כי "שאלו אותה מתי בפעם אחרונה נהגה ברכב, אמרה אני לא זוכרת, אני לא נוהגת הרבה כי אני מפחדת מהכביש. היא אמרה ששניהם נוהגים ברכב אבל בעיקרון עולה שהוא היותר משתמש ברכב".

8. בישיבת יום 4.7.2021 קבעתי כי ההגנה תהא רשאית להגיש תסקיר עדכני בעניינו של הנאשם, על מנת לנסות ולסתור, לבקשתה, את דברי התובעת בדיון; עוד נקבע כי כל צד יהא רשאי להגיש פסיקה על מנת לתמוך בעתירתו.

9. ביום 8.7.2021 הגישה ההגנה לבית המשפט אסופת פסיקה מטעמה.

¹ יצוין, כי דיון זה התקיים ללא נוכחות התביעה, שלא ידעה על הדיון שנקבע ולכן לא התייצבה אליו, וכאשר בית המשפט לא היה מודע לעובדות כתב האישום, וסבר (בטעות) כי מדובר בעוד בקשה "רגילה" של החזרת תפוס, קרי – כזו שאין בה תכלית מניעתית, עליה אעמוד בהמשך ההחלטה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 46132-05-21 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

10. ביום 19.7.2021 הגישה המשיבה אף היא פסיקה מטעמה, וטענה בנוסף כי תבקש מבית המשפט להורות על חילוט הרכב בסיומו של ההליך הפלילי; היא טענה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש במיוחד לו בכתב האישום, וקיים קשר ישיר בין הרכב לבין ביצוע העבירות. המשיבה הוסיפה כי תכלית תפיסת הרכב על ידי המשטרה היא במקרה דנא גם **מניעתית**.

לבסוף ביקשה המשיבה מבית המשפט להורות על מכירת הרכב על ידי האפוטרופוס הכללי, לצורך שמירה על שוויו.

11. בדיון שהתקיים ביום 9.9.2021 מסרה ההגנה שני תסקירים מאת שירות המבחן ביחס למבקש (בתיק דנא, ובמסגרת הליך עיקרי אחר, בתיק שמתנהל נגדו בבית משפט השלום ברחובות). ההגנה הסכימה כי החלטת בית המשפט תינתן לאחר החלטת בית המשפט (בתיק מושא כתב האישום) בעניין שאלת השתלבותו של המבקש בבית המשפט הקהילתי, והדיון נדחה לצורך כך.

12. ביום 4.10.2021 הודיעה ההגנה לבית המשפט כי "התיק הפלילי בעניינו של המבקש הועבר לבית המשפט הקהילתי".

דיון והכרעה: התכלית המניעתית והמלחמה שיש לאסור על האלימות בכביש מחייבת דחיית הבקשה

13. המסגרת הנורמטיבית לדיון נמצאת בסעיף 32 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי, שם נקבע – תחת הכותרת "סמכות לתפוס חפצים" – כך:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה², או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

14. אשר לראיות להוכחת אשמתו של המבקש בעובדות מושא כתב האישום, נראה כי אין חולק על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום (ראו סעיף 5 לטענות המשיבה, ממנו עלה כי המבקש הסכים לקיומן של ראיות לכאורה במסגרת הליך המעצר, ובכל מקרה לא חלק עליהן במסגרת דיון זה).

² ההדגשה כאן ובכל מקום אחר בהחלטה – אינה במקור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 21-05-46132 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

15. התכלית הרלוונטית למקרה דנא היא החשש שבאותו חפץ "עומדים לעבור עבירה", כלומר, הסיכון שמא ינהג המבקש ברכב, ובכך ישוב ויסכן את שלומם של משתמשי הדרך. זאת – יש למנוע.

הטעם העומד בבסיס התכלית המניעתית לתפיסה הוא שמירה על האינטרס הציבורי באופן שיקשה על ביצוע עבירה נוספת באמצעות החפץ התפוס, על ידי המחזיק בו; כך נקבע בעניין זה במסגרת רע"פ 1792/99 גאלי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.6.1999):

"...פירוש זה מתחזק בשוותנו נגד עניינו את תכליתו של החוק, והיא: הקניית סמכות למשטרה לתפוס חפץ במקום שיש יסוד סביר להניח כי אותו חפץ עשוי לשמש בעבירה, ובמטרה למנוע מבעליו יכולת לעבור בו עבירה נצפית. הגיונו של החוק מדבר בעד עצמו. אם אמנם "יש... יסוד סביר להניח" כי בחפץ פלוני עומדים לעבור עבירה, היעלה על הדעת כי המחוקק יעמוד מנגד ויחריש? נוכח הדברים המפורשים שבסעיף 32(א) לפקודת החיפוש, **הנקבל כי המחוקק ימנע את המשטרה מתפיסת נכס במקום שבו יש יסוד סביר להניח כי עומד הוא – אותו חפץ – לשמש בביצועו של פשע? הקושיה קושיה והתשובה בה".**

16. תכלית תפיסתו של חפץ לצורך מניעתו מכוח סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי השתרשה היטב בפסיקה, וכך נקבע בבש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (12.3.06):

"תכליות התפיסה"

באיזון החוקתי הנדרש לצורך הכרעה בגורלו של תפוס לפני סיום ההליכים המשפטיים, יש להתחקות אחר מיגוון התכליות שברקע סמכות התפיסה הנתונה לרשות, המקרינות, כל אחת, על סוגיית שחרור החפץ והתנאים לכך.

שלוש תכליות עיקריות עשויות להצמיח מקור סמכות לתפיסת חפץ: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט. נבחן בקצרה חלופות אלה.

(א) תפיסה לצורך מניעה

אחת המטרות העיקריות לתפיסת חפץ בידי המשטרה נועדה למצב בו קיים יסוד סביר להניח כי באותו חפץ "עומדים לעבור עבירה". **תכלית זו היא, ביסודה, מניעתית, ונועדה להקשות על העברין המיועד להוציא מן הכח אל הפועל את תכניתו הפלילית.** כפי שציין בית המשפט בפרשת גאלי, שם, בעמ' 322...

...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 21-05-46132 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

ביסוד התכלית המניעתית טמון אינטרס ציבורי למנוע, או להקשות באופן ניכר על העברין את מימוש זממו הפלילי באמצעות שלילת החפץ המיועד לשמש אמצעי בביצוע העבירה. סמכות זו היא אמצעי אחד מיני רבים במלחמת רשויות אכיפת החוק בפשיעה".

17. השימוש בסעיף 32 דלעיל לצורך תפיסת רכב שנעברה בו עבירת תעבורה זכתה לגושפנקא נוספת בקביעת בית המשפט העליון, אך לאחרונה במסגרת בש"פ 3434/21 יוסף אלנאשף נ' מדינת ישראל (15.6.21); ראו שם, בשינויים המחויבים בלבד, את סעיפים 30 ו- 32 להחלטת כבוד השופטת דפנה ברק-ארז.

18. האם קיים במקרה דנא "יסוד סביר להניח כי באותו חפץ עומדים לעבור עבירה?", כלשון התנאי בחלופה הרלוונטית לתפיסת רכב, כאמור בסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי:

לכאורה, מדובר בתנאי "קשה". כיצד נדע – ללא ידיעה מודיעינית, למשל – אם פלוני מתעתד לעבור עבירה פלילית, או תעבורתית, כבמקרה כאן?

פשיטא, שמלאכת הניבוי אם אכן קיים סיכון להישנות ביצוע עבירה – תתבצע על פי הנתונים המונחים בפני בית המשפט: תסקיר, עבר פלילי, נסיבות המקרה עצמו, חומר החקירה, וכיוצא באלה, כל מקרה – לגופו כמובן.

אף זאת: ככל שהסיכון והנזק הנשקפים מביצועה של עבירה עתידית הוא גבוה יותר, יש להגמיש את מבחן ה- "יסוד הסביר להניח"; במילים פשוטות – אם כתוצאה מביצוע נסיעה פוזת³ נוספת של המבקש, כמתואר בכתב האישום, עלולים משתמשי דרך או עבורי אורח חפים מפשע לשלם בחייהם או בגופם – אזי המבחן, או ה"רף" לבחינת אותה הנחה לפיה "עומדים לעבור עבירה" – תהא גמישה יותר.

אין המדובר כאן בשלילת חירותו של אדם, שם לא ניתן לקבל הצבת מבחן גמיש יותר, אלא אך ורק – מבלי להקל ראש – בפגיעה בקניינו, קנין ששימוש עברייני בו עלול לקפד את חיי הזולת. לטעמי, ברור שאין הרי התנאים הנדרשים כדי לפגוע בחירותו של אדם זהים לתנאים הנדרשים כדי לפגוע בקניינו, בנסיבות המתאימות; ביסוס לאבחנה זו ראו נא גם בפרשת לרגו (לעיל, שם, עמ' 8 פסקה שניה).

19. מן הכלל אל הפרט, אל המבקש כאן.

³ אגב, המחוקק יכול היה למצוא שם תואר הולם יותר לעבירה של נהיגה "פוזת"; גם מבחינת הקונוטציה וגם מבחינת מילונית – "פוזת" הוא גם שובב או קונדס, ובין הנהיגה של המבקש לבין שובבות או מעשה קונדס אין ולא כלום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 21-05-46132 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

20. במקרה דנא מתקיימת עילת תפיסה מתמשכת, וזאת נוכח עובדות כתב האישום וטיב העבירות בהן הואשם המבקש, ולנוכח הסיכון הרב שנשקף מפני השימוש ברכב על ידו; שוכנעתי, בין היתר לאור האמור בתסקירי שירות המבחן (אך לא רק), כי אי אפשר ובלתי סביר לתת במבקש אמון שיימנע מביצוע עבירות נוספות באמצעות הרכב, אם זה יושב לו.

21. עובדות כתב האישום מדברות בעדן והן מגלמות מסוכנות רבה מפני המבקש בכל הקשור לעבירות תנועה מסכנות חיים: המבקש סיכן את שלומו של בתו הפעוטה, בת 7 חודשים בלבד (!), עת שנהג ברכב כשהיא ישובה במושב הקדמי, בניגוד לחוק, לצידו, ולא היתה קשורה ל"סל-קל", שגם הוא לא היה קשור למושב הרכב, שלא כדין.

ואם כך נהג המבקש כלפי בתו, מה לו ומי לו עוברי האורח? השוטרים?

הגם שמדובר בשאלה רטורית, נשיב ונזכיר: מעבר לסיכון שנשקף לקטינה כתוצאה ממעשיו של המבקש, ברי כי נהיגתו הובילה לסיכון רב למשתמשי הדרך: לא רק שהמבקש לא שעה להוראת השוטר דניאל אברהם לעצור את הרכב, אלא שבתגובה לאותה הוראה נהג באופן שסיכן את חיי השוטר.

זאת, מעבר לנהיגה נגד כיוון התנועה, חציה באור אדום (תוך שרכבים אחרים בולמים בפתאומיות כדי להימנע מתאונה), והשיא – תוך ניגוח רכב שהפריעו לו בנתיב הימלטותו, לא פעם אחת, אלא פעמיים (!) וכל זאת – תוך נהיגה בשכרות ו/או תחת השפעת סמים.

לטעמי, די באמור לעיל בסעיף זה, בכדי לקבוע, חד-משמעית, שפשוט לא יעלה על הדעת, ממש כך, להחזיר לברנש כזה את רכבו, גם לא בתנאים או ערובות כאלה או אחרות (כספיות מן הסתם), ואפילו אם הוא מצוי עתה תחת פסילת-רשיון.

הסיכון הנובע מאדם שנוהג כפי שנהג המבקש – הוא פשוט כל כך מוקצן, זועק לשמיים, שהמחשבה שבית משפט יחזיר לו את רכבו ויסמוך עליו כי הוא לא ינהג בו – היא בלתי סבירה בעיני.

22. הוסף לכך את העולה מתסקירי שירות המבחן. על פי טענת המשיבה, שלא נסתרה, בתסקירים שהכין שירות המבחן בהליך המעצר ביחס למבקש עלה כי הגם שלטענת המבקש והמשיבה 2 היא זו שאמורה לנהוג ברכב, אם יושב להם, הרי שהיא סיפרה לשירות המבחן שהיא "מפחדת מהכביש" (ומה הפלא? מאד מסוכן שם, בחוץ, עם כל הנהגים הפוחזים על הכביש) ו-"בעיקרון עולה שהוא היותר משתמש ברכב". עוד עלה מטעוני המשיבה, כי המבקש הביע עמדות מקלות ביחס לשימוש בסמים, "הגיב בתוקפנות רבה וכוונתו להמשיך לצרוך בסמים" וכן המשיבה 2 מתקשה למנוע ממנו להשתמש בסמים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 21-05-46132 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

אף מתסקירי שירות המבחן בהליכים עיקריים, שהוגשו מטעם ההגנה על מנת לסתור את טענות המשיבה, עלתה מסוכנותו של המבקש, אם הרכב יוחזר אליו; שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם שסובל מקשיים בוויסות דחפים ובנטיה לאלימות, והשירות צופה סיכון להישנותן של עבירות מצדו.

בתסקיר נוסף, מהליך משפטי אחר המתנהל בבית המשפט ברחובות, עלה כי מדובר באדם שנעדר כלים להתנהלות יציבה ומקדמת; בהמשך, אף ניתק המבקש קשר עם שירות המבחן, ולא התייצב לשלוש בדיקות שתן אליהן זומן כדי לאתר סמים בגופו.

יודגש, כי איני מתעלם מכך שהמבקש התקבל לאחרונה לבית המשפט הקהילתי (בתיק דנא), אולם בכל זאת, שירות המבחן המליץ על כך תוך שהוא מביע ספק ביחס ליכולתו להתחייב להליך טיפולי ולאיתו מוסד קהילתי.

אל מול כל אלה מתחדדת השאלה, ביתר שאת: מי ייקח סיכון לתת רכב בידיו של מבקש שכזה? לטעמי, כאשר על הפרק המלחמה בתאונות דרכים ובנהיגה בריונית ואלימה, כגון המקרה הזה, חלופת תפיסה איננה, ולא יכולה להיות אופציה. הסיכון, והמחיר הגבוה שאנו עלולים לשלם אגב החזרת רכבים לנהגים כמו המבקש כאן – הוא פשוט גדול מדי.

ידעו הנהגים דוגמת המבקש – שאם יעלו מאחורי ההגה וינהגו כך, עלולים הם להיפרד לשלום מרכבם.

23. ישאל השואל, אותו "טרדן מתערב" ידוע: מה הועילו חכמים בהחלטתם? מה בכך שלא הושב הרכב הזה למבקש? הרי חרף התפיסה, מי לידינו יתקע שלא ירכוש או ישאיל רכב אחר?

תשובת היא כי איש לא, איש לא יתקע לידינו כף.

ומה בכך? הרי ברי שלא ניתן, לעולם, להבטיח אי-ביצוע עבירה, אלא אם נשליך את המבקש לצינוק עד קץ הדורות. דומני כי זה הוא פתרון מרחיק לכת.

אבל, את מה שבית המשפט **כן** יכול לעשות, בכדי להקשות על ביצוע עבירות עתידיות, מסכנות חיים, חובה עליו לעשות, בגדרי הסביר. בענין זה אני נתלה באילן גבוה, כקביעת בית המשפט העליון בפרשת **לרגו** שכבר צוטטה לעיל:

"ביסוד התכלית המניעתית טמון אינטרס ציבורי למנוע, או להקשות באופן ניכר על העבריין את מימוש זממו הפלילי באמצעות שלילת החפץ המיועד לשמש אמצעי בביצוע העבירה. סמכות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 21-05-46132 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

זו היא אמצעי אחד מיני רבים במלחמת רשויות אכיפת החוק בפשיעה".

24. למעלה מן הצורך יצוין עוד, כי גם תכלית החילוט העתידי רלוונטית כאן: המשיבה ציינה כי בכוונתה לעתור לחילוט הרכב בסוף ההליך הפלילי; עתירתה זו, מן הסתם, תוכרע בסוף המשפט.

יוער, כי העבירות שיוחסו למבקש לא נמצאות ברשימת העבירות המנויות בהנחיית מדור ת"א 9/2015 שעניינו "הנחיות לחילוט רכב בגין ביצוע עבירות תעבורה"⁴; (פרט לעבירה של נהיגה תחת השפעת סמים, לגביה נקבע שם תנאי שלא מתקיים בענייננו). אולם, נקבע בהנחיה כי "בנוסף לעבירות המצוינות בטבלה, נושא החילוט יישקל גם בעבירות חמורות נוספות או עבירות המצויות בטבלה שכוללות נסיבות נוספות חמורות... יש לבחון כל מקרה לגופו".

מבלי להתיימר לקבוע או לכבול את ידי המותב שידון בתיק (הרי הוא ייחשף לראיות עצמן), הרי שעל פני הדברים נימוקי המשיבה בתשובתה בנדון, ביחס לבקשת החילוט העתידי מקובלים עלי (ראו סעיף 9 לתגובתה, ביחס לזיקה בין הרכב לביצוע העבירות, ושיקוליה הנוספים), **לפחות לעת הזאת**⁵.

25. לכאורה זה המקום לחתום את החלטתי. ברם, על מנת להניח את דעת ההגנה כי לא התעלמתי מן הפסיקה שהניחה לפניי, הרי **שבכל** המקרים אליהם הפנה המבקש, **הסכימה** המשיבה, מטעמיה, בכל מקרה לגופו, לשחרור הרכב (פרט למקרה אחד, שם ממילא לא היו הטריקטורונים שבמחלוקת כשירים לנהיגה), ומשכך, בית המשפט לא דן בשאלה האם יש צורך בהמשך התפיסה אצל המשיבה, אלא רק ביחס לתנאי שחרורו של התפוס.

26. בשולי ההחלטה חשוב לומר ולהזכיר: החלטה זו היא ארעית והיא נכונה לשעתה. אם יעלה המבקש על דרך המלך במסגרת בית המשפט הקהילתי או בכלל, ובית המשפט ימצא כי חל שינוי במבקש, וכי "יש על מי לסמוך", הרי שבהחלט ניתן יהא לשקול ולדון מחדש בהשבת הרכב למבקש (או לשימוש אשתו), אם בתנאים כאלה או אחרים, ואם בכלל.

אם תרצה המשיבה (או המבקש) למכור את הרכב על מנת לשמר את ערכו, או להציע כל פתרון אחר שיבטיח ענין זה עד לתום המשפט – תתכבד ותגיש בקשה מתאימה, לאחר שתנסה להגיע להסכמה עם המבקש לענין זה.

⁴ ראו והשוו, ביחס להנחיות, את קביעת בית המשפט העליון בעניין **אלאנשף** בפסקאות 21 ו-34.

⁵ ראו לענין זה, של חילוט הרכב, את הערתי בסיפא להחלטה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 46132-05-21 גמליאל נ' מדינת ישראל ואח'

סוף דבר איפוא – הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ' חשוון תשפ"ב, 26 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.

במקביל לפרסום בנט המשפט תשלח המזכירות העתק ההחלטה לצדדים, בבקשה.

שמאי בקר, שופט